

בס"ד. שיחת מוצאי חג הגאולה ו"ט-כ"ף כסלו ה'תשנ"ב.

— ב"יחידות" כללית —

ושלימות הענין ד"פדה בשלום נפשי" יהי" בימות המשיח (באופן נעלה יותר מכמו שהי' בימי דוד ושלמה).

ונוסף על הפירוש הפשוט בפסוק ישנו גם הפירוש בדברי חז"ל: "אמר הקב"ה¹⁰ כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני¹¹ מבין אומות העולם" — שקאי על פדיית השכינה ובני" שנמצאים יחד בגלות ונגאלים יחד¹².

ויש להוסיף בפירוש המשך הכתוב "כי ברכים היו עמדי" — ש"ברבי" ("מתפלל עם הציבור") מודגש יותר המעמד ומצב ד"עמדי", כמארו¹³ "אכל בני" עשרה שכינתא שריא"ן אף שאינם מדברים בדברי תורה¹⁴, ועאכו"כ כשעוסקים¹⁵ בעניני תורה ומצוות¹⁶, "עשרה שיושבים ועוסקים

א. ענינו של חג הגאולה י"ט כסלו, "חג החגים"¹, מודגש בפסוק² "פדה בשלום נפשי" — כמובן מדברי בעל הגאולה במכתבו הידוע³ "כשקריתי בס' תהלים בפסוק פדה בשלום נפשי .. יצאתי בשלום מה' שלום".

ובהקדמה — שנוסף על הפירוש בדברי בעל הגאולה ש"פדה בשלום נפשי" קאי על הגאולה שלו ("כשקריתי .. פדה בשלום נפשי .. יצאתי בשלום"), ה"ז כולל גם הפירוש והתוכן ד"פדה בשלום נפשי" כפי שנאמר בקרא:

"פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברכים היו עמדי" — אמרו דוד המלך על הנצחון במלחמותיו בזכות הרבים שהיו בעזרתו להתפלל עליו⁴, ועד שאפילו אנשי אבשלום היו מתפללין לנצחונו של דוד⁵.

ובזה נכלל גם (והוא העיקר) "פדה בשלום נפשי" דוד מלכא משיחא — הנצחון ד"מלך מבית דוד" ("מבית דוד ומזרע שלמה"⁶) ש"ילחם מלחמות ה'" ("מלחמת בית דוד") עד ש"נצח"⁷ — כפי שמבאר אדמו"ר האמצעי⁸ שאמיתת

(9) ברכות שבהערה 4.

(10) ויש לתווך הפירוש בדברי חז"ל עם הפירוש הפשוט בפסוק שאמרו דוד המלך* — ש"דוד אמרו .. ע"ש שהשכינה אמרה פדה בשלום נפשי, עם מקרב לי, מלשון קרובים, דהיינו בני" (חדא"ג מהרש"א לברכות שם).

(11) להעיר ממצות "פדין הבן" ("פדה .. בני") — שהקב"ה צריך לפדות ופודה את כל אחד ואחת מבני" ("בני בכורי ישראל"), ובאופן ש"אבי הבן מברך שתיים" (סוף פסחים), כמבואר בארוכה במק"א פרטי הענינים שבוה (לקו"ש ח"א ע' 42 ואילך).

(12) ראה מגילה כט, א: "בכל מקום שגלו ישראל שכינה עמהם .. ואף כשהן עתידים להגאל שכינה עמהם".

(13) סנהדרין לט, א.

(14) תניא אגה"ק סכ"א.

(15) כהתחלת המאמר: "כל העוסק בתורה כו"ן".

(16) וכל ישראל בחזקת כשרות — שכאו"א

(1) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר — נעתק בהקדמת "היום יום". אג"ק שלו ח"ז ע' ל'. ועוד. וראה לקו"ש ח"ה ע' 436 ואילך.

(2) תהלים נה, יט (וראה לקמן הערה 25 והערה 36).

(3) "היום יום" י"ט כסלו. אג"ק שלו סל"ח. ושי"ן.

(4) פרש"י עה"פ. ועד"ו בפרש"י ברכות ח, רע"א.

(5) ירושלמי סוטה פ"א סוף ה"ח.

(6) סהמ"צ להרמב"ם מל"ת שסב. פיהמ"ש

סנהדרין ר"פ חלק ביסוד ה"ב. אגרת תימן.

(7) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

(8) שרי תשובה ח"א ד"ה פדה בשלום פ"א

(נה, ד).

(* ועפ"י י"ל שפירוש חז"ל הוא (לא רק ע"ד הדרוש, אלא) גם ע"ד הפשט.

העולם אלא לדעת את ה' בלבד .. כמ"ש²¹ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים²², שלא זו בלבד שהעולם לא יסתיר על אלקות (גלות השכינה), אלא אדרבה, שהעולם יהי מכוסה לגמרי ב"דעה את ה'" (תכלית השלימות דגאולת השכינה), ועאכו"כ בנ"י, ש"יהיו חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים ושיגו דעת בוראם כפי כח האדם"²² (תכלית השלימות בהקירוב דישראל להקב"ה, "מקרב לי .. היו עמדי").

ג. ויש לומר, שביאת משיח צדקנו עי"ז ש"יפוצו מעינותיך חוצה" מרומזת בהמשך הפסוק (שהסיבה לכך ש"פדה בשלום נפשי", ביאת דוד מלכא משיחא, היא) "כי (מפני ש)ברבים היו עמדי":

"ברבים" – פירושו ישראל (לא נתקבצו ונתאחדו עדיין להיות לאחדים כאחד, מציאות אחת, אלא) הם במעמד ומצב של "רבים", "מפוזר ומפורד בין העמים"²³ (אע"פ שגם אז ה"ה "עם²³ אחד"²⁴).

ואעפ"כ "היו עמדי" – שכל אחד מה"רבים" הוא "עמדי" – עם דוד מלכא משיחא ועם הקב"ה, מצד בחי היחידה²⁵ שבנפשו, שהיא ניצוץ מנשמתו של דוד מלכא משיחא, בחי יחידה הכללית²⁶, שענינה "יחידה

בתורה¹⁷ שכינה שרוי ביניהם"¹⁸], ובמילא, מודגש יותר הענין ד"פדאני לי ולבני", שפדיית השכינה היא יחד עם פדיית בני, "עם מקרב לי", הקרובים לי, שנמצאים "עמדי".

ב. ובביאור השייכות דכל הפירושים (גאולת רבינו הזקן, הגאולה דדוד המלך ודוד מלכא משיחא, וגאולת השכינה עם בני) – יש לומר:

תוכנה של גאולת רבינו הזקן ב"ט כסלו היא הפצת המעיינות חוצה, כידוע¹⁹ שעיך הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה" התחיל לאחר פטרוברג. וכיון ש"ע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא²⁰, נמצא, שגאולת רבינו הזקן ("כשקריתי .. פדה בשלום נפשי .. יצאתי בשלום") קשורה עם ה"פדה בשלום נפשי" דדוד מלכא משיחא, ובמילא גם עם ה"פדה בשלום נפשי" דהקב"ה ובנ"י, "פדאני לי ולבני מבין אומות העולם".

ובעומק יותר – שיפוצו מעינותיך חוצה הוא התוכן דביאת המשיח וגאולת השכינה ובנ"י, כי, התוכן דהפצת המעיינות חוצה הוא שמתגלה בעולם ידיעת אלקות, וככל שהולך וניתוסף יותר בהתגלות ידיעת אלקות בעולם, הולכים ומתקרבים יותר ל"אותו הזמן (ימות המשיח) .. (ש)לא יהי עסק כל

מישראל, אנשים נשים וטף, עוסק תמיד בעניני תומ"צ, כמעשה ובדיבור, ועאכו"כ כמחשבה, שבה אין הגבלות שמבחוץ.

(17 כולל גם "עסק (התורה ו)המצוות* בעשרה דוקא" (אגה"ק שם (בתחלתה), וראה לקו"ש ח"ה ע' 423 הערה 11. ע' 428 הערה 14).

(18 אבות פ"ג מ"ו.

(19 סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

(20 אגה"ק דהבעש"ט – נדפסה בכתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ.

(* וברפ"ט גמילות חסדים שהיא כללות כל המצוות (ראה תניא פל"ז. ובכ"מ).

(21 ישעי' יא, ט.

(22 רמב"ם בסיום וחותם ספרו משנה תורה.

(23 לשון הכתוב – אסתר ג, ח.

(24 ובפרט ע"י קיום מצות אהבת ישראל, כמ"ש רבינו הזקן בסידורו "נכון לומר קודם התפלה הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך" (וראה לקו"ש חכ"ה ע' 374. וש"ו).

(25 להעיר, שפסוק זה הוא במזמור נ"ה – אותיות ה"ן, שרומז על בחי היחידה ועד לעצם הנשמה שלמעלה גם מיחידה (ראה קונטרס משיחות אדר"ה כסלו וש"פ תולדות שנה זו ס"ח. (לעיל ע' 1316 ושי"ו).

(26 רמ"ז לזח"ב מ, ב. ולזח"ג רט, ב. ועוד.

לכל לראש – מצד הקביעות די"ט כסלו בימי השבוע כהקביעות די"ט כסלו בפעם הראשונה (בשנת תקנ"ט), ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב³³ (והמשכו בכ"ף כסלו³⁴ ביום הרביעי שבו ניתלו המאורות³⁵) – שבשיעור תהלים (כפי שנחלק לימי השבוע) דיום השלישי אומרים הפסוק "פדה בשלום נפשי", כמודגש בדברי בעל הגאולה "כשקריתי בס' תהלים בפסוק פדה בשלום נפשי .. יצאתי בשלום מה' שלום".

ויש להוסיף, ששייכותו של הפסוק "פדה בשלום נפשי" לי"ט-כ"ף כסלו היא גם מצד ימי החודש³⁶, כי, בחלוקה דספר תהלים לימי החודש שייך פסוק זה לשיעור דיום י"ד בחודש, והשלימות דיו"ד (יו"ד במילואו) היא כ"ף (י' ו' ד' בגימטריא עשרים), ב"פ עשר, "עשר אעשרנו לך"³⁷, שמורה על בחי' הכתר³⁸ (כ' ר"ת כתר, ועשרים בגימטריא כתר³⁹), שקשור עם ענין המלכות (כידוע שופי המלך, "מלך ביפיו תחזינה עיניך"⁴⁰, תלוי בכתר המלכות) – שלימות המלכות בית דוד ע"י דוד מלכא משיחא, ושלימות מלכותו של הקב"ה בעולם, כמ"ש⁴¹ "והיתה לה' המלוכה".

ועוד ועיקר – המעלה המיוחדת די"ט כסלו בשנה זו גם לגבי השנים

לייחדך²⁷, שקשורה ומיוחדת²⁸ עם הקב"ה, "יחידו של עולם", באופן ש"ישראל (ע"י אורייתא) וקוב"ה כולא תד²⁹.

ולא עוד אלא שממשיכים ומגלים אחדותו של הקב"ה בעולם ("ברבים" כפשוטו, רשות הרבים) – ע"י העסק בלימוד והפצת התורה, ובפרט פנימיות התורה כפי שנתבארה בתורת החסידות, בחי' היחידה שבתורה³⁰, שבה מתגלה ומאיר ה"אור" שבתורה, כמודגש בלשון "אורייתא" ("ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד"), "אור ייתא"³¹, שה"אור" עצמו (לא רק גילוי והתפשטות ממנו) בא ומתגלה בכל מקום, ולא רק בלשון הקודש, אלא גם בלשון תרגום, "ייתא", שהוא הממוצע בין לשון הקודש לשבעים לשון וממנו נמשך ונשפע בכל שבעים לשון³² – שזהו תוכן הענין דהפצת המעינות חוצה.

וכיון ש"ברבים היו עמדי", שגם בהיותם במעמד ומצב ד"מפוזר ומפורד בין העמים" ("ברבים") יש בהם בחי' היחידה (הן בחי' היחידה שבנפשם והן בחי' היחידה שבתורה) הקשורה עם יחידו של עולם ("עמדי"), ועל ידה מגלים אחדותו של הקב"ה בעולם ("ברבים .. עמדי") – נעשה הענין ד"פדה בשלום נפשי", גאולה האמיתית והשלימה ("פדאני לי ולבני מבין אומות העולם") ע"י משיח צדקנו.

ד. והדגשה מיוחדת בהענין ד"פדה בשלום נפשי" – ב"ט כסלו דשנה זו:

(33) פרש"י בראשית א, ז (מב"ר פ"ד, ו)
 (34) ראה לקו"ד ח"א כט, א. לו, ב. ח"ד תשנ, ב.
 (35) פרש"י בראשית א, יד.
 (36) להעיר שהפסוק "פדה בשלום נפשי" הוא פסוק ר"ט. – ועפ"ז יומתק הדיוק של בעל הגאולה בהדגשת חלוקת הפסוקים: "כשקריתי .. בפסוק פדה בשלום נפשי, קודם שהתחלתי פסוק שלאחריו, יצאתי בשלום כר".
 (37) יצא כה, כב.
 (38) תו"א ויצא כב, ד. ובכ"מ.
 (39) לקו"ת שה"ש לה, ג. ובכ"מ.
 (40) ישע"י לג, ז.
 (41) עובדי א, כא – סיום חותם הפטרת פרשת וישלח, שממנה (בשנה זו) מתברך תג הגאולה י"ט-כ"ף כסלו.

(27) נוסח הושענות ליום ג' דחגה"ס.
 (28) ראה לקו"ת פ' ראה כה, א. כו, א.
 (29) ראה זח"ג עג, א.
 (30) ראה בארוכה קונטרס ענינה של תורת החסידות.
 (31) סה"ש תש"ד ריש ע' 116.
 (32) ראה תו"א משפטים עז, ג ואלך.

זאת ועוד:

ידוע הר"ת דמספר השנה (כפי שנקבע ע"י בני"י) – "הי' תהא שנת נפלאות (בה) בכל" [בכל הענינים, מתחיל ובמיוחד בענין הגאולה, שנת גאולה תהי' לארץ⁴⁷, ושנת גאולה תהי' לכאו"א מישראל], שרומז גם על השלימות דברכות האבות⁴⁸ "בכל מכל כל"⁴⁹ (כמ"ש בברכת המזון), בגימטריא "קבץ"⁵⁰.

ובזה מודגש תוכן הענין ד"פדה בשלום נפשי כי ברכים היו עמדי" – שהקב"ה מקבץ⁵¹ את כל בני"י מכל מקומות פזויריהם (מפוזר ומפורד בין העמים, "ברכיים"), כמ"ש⁵² "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", ומביא את כולם יחד, כמציאות אחת ("קהל"), למקום אחד, ל"ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"⁵³, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים, שבו נמצאת ה"אבן שתי", ש"ממנה הושתת העולם"⁵⁴, נקודת האחדות דכל העולם עם יחידו של עולם.

ונוסף לזה, ישנם עוד כו"כ מעלות בשנה זו, וכפי שכאו"א יודע ורואה בעצמו מכו"כ מאורעות שהי' לו כבר חלק בהם במשך השנה, ומתכוון

שבהם חל י"ט כסלו ביום השלישי בשבוע, כבפעם הראשונה – שי"ט כסלו בשנה זו הוא לאחר השלימות דשנת ה"פ"ט, בגימטריא "פדה", שכבר נשלמה הפדי' מכל הענינים שמונעים ומעכבים ביאת דוד מלכא משיחא, "אשר חרפו עקבות משיחך", כסיום וחותם מזמור "פדה" ה"פ"ט בתהלים, ונמצאים כבר בשנת הצדיק, הקשורה עם הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי⁴², באופן ד"ויהי נועם גו' ומעשה ידינו כוננהו", כסיום וחותם מזמור צדיק בתהלים⁴³, שבו מתחיל שיעור תהלים דיום י"ט בחודש, י"ט כסלו.

ה. ויש להוסיף בהמעלה המיוחדת ד"י"ט כסלו בשנה זו מצד מעלת השנה כולה:

שנה זו היא שנה שלימה, שחשון וכסלו שניהם שלמים, וגם שנה תמימה, שנוסף בה חודש העיבור⁴⁴, ובצירוף שניהם יחד נעשה מספר ימי' שפ"ה, מספר ימים הכי גדול ושלם – ריבוי ושלימות המספר בענינים הקשורים עם בני"י ועם תומ"צ, שהוא לא רק ריבוי ושלימות בכמות, אלא גם ריבוי ושלימות באיכות, ואדרבה, העיקר הוא הריבוי והשלימות באיכות, וממנו נשפע גם הריבוי והשלימות בכמות⁴⁵.

ומזה מובן שכל הענינים דשנה זו הם באופן של שלימות ותמימות, כולל ובמיוחד בנוגע לי"ט כסלו, שהענין ד"פדה בשלום נפשי" (שלום גם מלשון שלימות)⁴⁶ הוא בתכלית השלימות.

(47) ע"פ ל' הכ' – בהר כה, כד.
 (48) שכל עניניהם באים באופן של ירושה לכל אחד ואחת מישראל (מכלי הבט על מעמדו ומצבו), ועאכו"כ בצירוף כמה מישראל וכולם יחד, מצד התאחדותם ע"י קיום מצות אהבת ישראל (כנ"ל הערה 24).
 (49) נוסח ברכת המזון, וראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.
 (50) ראה חי' חת"ס לבי"ב שם.
 (51) להעיר, שי"ט כסלו השתא הוא י"ט כסלו הקצ"ג (תקנ"ט – תשנ"ב), בגימטריא "אקבץ".
 (52) ישע"י כז, יב.
 (53) עקב יא, יב.
 (54) יומא נד, ב.

(42) ובהדגשה יתירה כשי"ט כסלו (דשנת הצדיק) חל ביום השלישי – "ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו" (הושע ו, ב ובמפרשים).
 (43) ראה מדרש תהלים עה"פ.
 (44) ערכין לא, א – במשנה.
 (45) ראה גם לקו"ש חי"ז ע' 48 ועוד.
 (46) ראה לקו"ת פ' ראה ל, רע"ג, ובכ"מ.

בחוץ, כיון שהדלקת נר חנוכה היא מלכתחילה בשביל "פירסומי ניסא"⁶².

ויש להתחיל בזה תיכף ומיד — ע"י הוספה בשליחות-מצוה לצדקה (כרגיל בכגון-דא), בהוספה על נתינת הצדקה שנתנו כבר במשך היום (כבכל יום, ובאופן של הוספה ביום זה), יום סגולה⁶³, כיון שבמצות הצדקה (ש"מקרבת את הגאולה"⁶⁴) מודגש ביותר הענין ד"פדה בשלום נפשי"⁶⁵.

ז. ועוד והוא העיקר — שתיכף ומיד נעשה בפועל ממש "פדה בשלום נפשי גו' כי ברבים היו עמדי", שכאו"א מישראל הוא "עמדי", עם דוד מלכא משיחא, ועם הקב"ה, "פדאני לי ולבני מבין אומות העולם".

ובפרט בימינו אלה — ימות המשיח — שבהם נמצאים עכשיו⁶⁶, וצריכים רק "לפתוח את העיניים", ואז רואים שנמצאת כבר הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, וכל בני, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁶⁷, מוכנים בכל הפרטים ופרטי פרטים "לגשת ולהסב אל השולחן" ("צוגיין און זעצן זיך צום טיש"), שולחן ערוך בכל מטעמים ובכל טוב, החל מעניני הגאולה, לויתן ושור הבר⁶⁸ ויין

להמשיך ולהוסיף ביתר שאת וביתר עוז, כבכל עניני תורה וקדושה ש"מעלין בקודש"⁵⁵, "ילכו מחיל אל חיל" עד ש"יראה אל אלקים בציון"⁵⁶, כפי שכאו"א מישראל מבקש מהקב"ה ומקוה ובטוח ("אחכה לו בכל יום שיבוא"⁵⁷) שהקב"ה ימלא משאלות לבבו, ועאכו"כ כשמבקש ביחד עם כמה מישראל, עשרה מישראל ("ברבים היו עמדי"), בודאי שהקב"ה ממלא משאלות לבבם, ופודה אותם ("פדה בשלום נפשי") מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ו. ויה"ר שכאו"א מאתנו, בתוך כלל ישראל, יקבל החלטה טובה להוסיף עוד יותר בתורה עבודה וגמ"ח ("העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור"), הוספה גם לגבי ההוספה שקיבל על עצמו במשך יום זה, ומוסיף והולך מיום ליום.

וכמודגש ביותר בהיו"ט שבסיום וחותם חודש כסלו (לאחרי ובהמשך ליי"ט-כ"ף כסלו) — ימי חנוכה⁵⁸ — ש"יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך"⁵⁹ [כהנהגה ד"מהדרין מן המהדרין"⁵⁹ בזמן הש"ס, שבדורותינו אלו, ובפרט בדורנו זה, נעשית "מנהג פשוט" אצל כאו"א מישראל⁶⁰], שמיום ליום הולך וניתוסף בכל עניני "נר מצוה ותורה אור"⁶¹, ולא רק בביתו של יהודי, אלא גם "על פתח ביתו מבחוץ"⁵⁹, ואדרבה, עיקר ההשפעה נמשכת ובאה

(55) ברכות כה, א. וש"ג.

(56) תהלים פד, ח.

(57) נוסח עיקר הייב מי"ג העיקרים.

(58) ובימים אלו מתחילה כבר ההכנה לעבודה

דימי חנוכה, החל מלימוד הלכות חנוכה, הן בנוגע לעצמו והן בנוגע להזולת.

(59) שבת כא, ב.

(60) רמ"א או"ח סת"ע"א ס"ב.

(61) משלי ו, כג.

(62) פרש"י שבת שם.

(63) ראה שו"ת מן השמים ס"ה.

(64) ב"ב י"ד, א. וראה תניא פל"ז.

(65) ראה תניא אגה"ק ס"ד (בסופו). — וראה רשימות הצ"צ עה"פ (יהל אור ס"ע ר' ואילך) שיש מעלה יתירה בזכיות דגמ"ח לגבי שאר זכיות כיון שיש בהם ב' בחי' טוב, טוב לשמים וטוב לבריות*.

(66) כמדובר כמ"פ ע"י נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, שלפני זמן רב כבר כלו כל הקיצין, ונסתיימו כל הענינים וההכנות, גם הכפתורים כו'.

(67) בא יו"ד, ט.

(68) ראה ב"ב עה, א. ויק"ר פ"ג, ג. ועוד.

(* ושם, שזהו גם הפירוש ד"ברבים היו עמדי", "רבים לא נאמר אלא ברבים, בשביל רבים . . . שהיטיב לרבים".

ישרים את פניך" ⁷⁴ ("יראה גו' את פני הוי' אלקיך" ⁷⁵), שמתקיימת בפועל בקשתו של יעקב (כאו"א מישראל ⁷⁶) "לישב בשלוה" ⁷⁷.

והעיקר — ש"לא עיכבן כהרף עין" ⁷⁸, ותיכף ומיד "כל אחד מראה באצבעו" ⁷⁹ ואומר "הנה זה (המלך המשיח) בא" ⁸⁰, ו"הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה הוי' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו" ⁸¹, ב"פ זה ⁸² ("כפלים לתושי" ⁸³), תיכף ומיד ממש.

המשומר ⁶⁹, ועוד ועיקר, "לדעת את ה'", "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

ובפשטות — שתיכף ומיד ממש נעשה ההמשך דכל ענינים אלו בארצנו הקדושה, "ארו עם ענני שמיא" ⁷⁰, ומוסיף והולך בארצנו הקדושה עצמה, "ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון", לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך" ⁷¹ (שברוחניות כבר "בנוי ומשוכלל" ⁷², וצריכים רק ש"יגלה ויבוא" ⁷² בפועל ובפשטות), ולקדש הקדשים (הפנימיות — "ציון" — דירושלים ודביהמ"ק), ושם — "ישבו" ⁷³

74) שאומרים בסיום וחותרם בכל תפלה — ג' פעמים בכל יום, "בתלת זימני הוי חזקה".

75) פ' ראה טז, טז.

76) ראה תניא אגה"ק ס"ז.

77) ריש פרשתנו (וישב) ובפרש"י.

78) מכילתא ופרש"י בא יב, מא. ועוד.

79) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י

בשלה טו, ב.

80) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

81) ישעי' כה, ט.

82) שמו"ר שם.

83) ראה שמו"ר רפמ"ו.

69) ברכות לד, ב. ועוד.

70) דניאל ז, ג.

71) בשלה טו, יז.

72) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

73) תהלים קמ, יד.